

Szegénylegények

Szepesi Attilának

álmodtunk verseket a lánynak gömbölyű hasat
 gonosztevőnek nyaktilót öregnek könnyű véget
 itt csatangoltunk hajnalig boldog szegénylegények
 bolond lázaktól borzasak a tarló csillagok alatt
 idéztük bús juhász gyulát törékeny égi porcelán
 világított a hold nekünk s világított a költemény
 itt csatangoltunk hajnalig mi két boldog szegénylegény
 gauguin tinódi bosch reverdy bartók és paul celán
 voltak vendégeink a kacsalábú kocsmasztaloknál
 s álmodtunk verseket a szép szavaknak hímes tiszta ágyat
 attila ládd magam csatangolok mert régen nem talállak
 e városban mit úgy szerettél hogy reá mindig dohogtál
 ahol kedves tisztánk tükrén a hold halványuló ónezüstje ring
 a víztükör emlékezik hol van a hű barát bölcs szuromi pali
 s a többiek bohony és zsolnai no ládd milyen nehéz kimondani
 magam csatangolok elmentetek jó cimborák ti sorra mind
 magam maradtam itt magányom fojtogat fonott kenderkötél
 s nem jöttök el nem hallom drága hangotok többé soha
 és megvakult a víztükör a jég beáll s a víz alatta fut tova
 s a trombiták torkára sál tekerve: TÉL

Jelentés 1973 tavaszáról

Ezen a tavaszon szerettem volna pontosan megnevezni egy fát vagy egy bokrot Az általános tegezőviszony megvalósítása volt a céloim és ezért naponta elvegyültem élőlények s tárgyak között

Később zsúrokat sőt házi bulikat is rendeztem az említett teremtmények számára De ezek az események az érdeklődés hiánya miatt sorra elmaradtak

Túl sok kávét ittam ezen a tavaszon Túl sok füstöt Ezek után minden úgy kezdődött hogy felálltam a fájdalom gyomorszájra mért ütése utáni ájulásból Úgy kezdődött minden hogy visszaütöttem

Közben látogatók jöttek s levelek Az érzékenység és a társtalanság ugyanazon Tisza-partján leledzünk — üzente Pestről Anna és ebben maradtunk

A nők ezen a tavaszon is nők voltak Feltételeket szabtak mielőtt eljátszották volna a virágáruslányt vagy a vámpírt

Alig aludtam ezen a tavaszon S mivel a végtelen számú dimenzióval rendelkező Hilbert-féle térbe nem jutottam el háromdimenziós verseket írtam a negyedik dimenzió árnyékában

Később furcsa kifejezést tanultam egy fizikatanártól Azt mondta: rácselmélet Zónapörköltet evett közben és sört ivott

Ezen a tavaszon újjászülettem Talán mert Rázkolnyikovra gondoltam Talán mert Hamletre Talán mert József Attilára Talán mert az emberiség ezerkilencszázhetvenharmadik tavaszának éjszakáit nem akarta átaludni a lámpa

Mikor farkasszemet néztünk a táncban

mikor a cigány legszebben játszott
mikor a tiszta kivirágzott
mikor élete-halála kellett
mikor a hegedűből hajló jegenye levele pergett
mikor vigalmas szomorúság fojtott
mikor az asztal is forgott
mikor a poharak is a csárdást ropták
mikor a szemeim perbe fogták
mikor a könnye is pergett a könnyem is csorgott
mikor a szőlő aranyló vére folyt ott
mikor farkasszemet néztünk a táncban
mikor győzzön le! azt kívántam
a szerelem bánattól párás
szemekkel órájára nézett
s közölte hogy a lányszálláson
három perc múlva: kapuzárás

József Attila

Fektették hat szál deszka közé.
Utolsó arcát befalazták,

de halála után is
készültek még róla az akták.

Tán mert hideg volt, mert december,
tán mert csípték a szegény embert:

összefogott egy marék bolhát.
Mipel hogy ellátott a mai korba.

kitépték a kezéből a tollát,
s kattant a csuklóján bilincs.

Anyja neve: Pöcze Borcsa.
Más mentsége nincs.

Én, petri ferenc

ha egyszer megadom magam
hanyatt fekszem a lándzsafüben
lombzörgésben lakatlan ég alatt
széttépem mellemen az inget
én petri ferenc

hivatalnok apám és presszós nő anyám
kegyelméből önmagam térítő királya
föladom egyszer én is

nincs számotokra testamentumom
megtörténik majd minden nélkülem
megtörténik mi meghatározott
se jót se rosszat nem jövendölök
én petri ferenc
egy ideig vendég leszek még múltatokban
miközben mindörökre ott ülök
az első iskolapadom gyanánt szolgáló
deszkasámlimon

BAKA ISTVÁN

Vázlat A vén cigányhoz

1

Ki tette le a fegyvert
Világosnál? A versek?
A verseim?
Ki űzött
e vadonba, ahol
minden levélrés
egy áruló szeme? Minden fűszál
kettétört kard. Minden lehullott
gally koldusok kiszáradt, alamizsnáért könyörgő
karja. Minden zörej, még a lepergő
levelek alig hallható
nesze is puskadördülések
visszhangja vagy a homlokba fúródó
lövés maga.
Ösvények hurkai
fojtogatják az erdőt.
Tisztássá irtódott a holnap.
Nincs menedék, fegyvertelen
csöndjét a rengetegnek ágak
pattogása töri — pisztolyt emelnek
önmagukra a fák?

A rétek
már kezesedve
ringatják csendőrlovak árnyát.
A tó,
reszkető varrólány, az ég
hóhéringét ráncolja gondosan